

Arrest

nr. 153 829 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 12 juli 2011 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Bij arrest nummer 69 550 van 28 oktober 2011 bevestigt de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 24 november 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op dezelfde dag wordt beslist om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 5 december 2011 wordt opnieuw beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 december 2011 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 9 januari 2012 wordt beslist om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 8 januari 2014 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 15 januari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Op 14 november 2014, bij arrest nummer 133 202, wordt het beroep verworpen.

Op 21 januari 2014 neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten

naam : R

voornaam : A. M.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/01/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 27/11/2009, 24/11/2011 en op 06/12/2011 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 20 februari 2014 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 14 augustus 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing. Op 26 maart 2015, bij arrest nummer 159 500, bevestigt de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoeker dient een beroep (RvV 159 677) in tegen deze beslissing bij de Raad. Het beroep wordt bij arrest nummer 153 830 van 2 oktober 2015 verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op van gebrek aan belang wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, gezien het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de vereiste documenten en dus illegaal op het grondgebied is, en de commissaris-generaal zijn asielaanvraag niet in overweging nam, waardoor verweerder ingevolge zijn gebonden bevoegdheid ertoe gehouden is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoeker dat doordat diens asielaanvraag in overweging werd genomen, het bevel uit het rechtsverkeer dient te worden genomen. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de procedures inzake de asielaanvragen van verzoeker definitief werden beslecht. Verzoeker toont niet aan dat een asielaanvraag zou zijn ingediend dewelke in overweging werd genomen en waarover nog geen definitieve uitspraak werd geveld. Het betoog van verzoeker mist feitelijke grondslag.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de

asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

In casu wordt niet betwist dat op 15 januari 2014 de commissaris-generaal de asielaanvraag niet in overweging neemt. Op 14 november 2014 wordt door de Raad bij arrest nummer 133 202 het beroep tegen deze beslissing verworpen. Ook de latere asielaanvraag werd definitief afgesloten. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt. Deze vaststellingen kunnen niet in redelijkheid worden betwist.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu wordt de beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan artikel 52/3 van de vreemdelingenwet de afgifte van een bevel om het grondgebied afhankelijk stelt, namelijk indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigert en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft.

Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet voorziet enkel erin dat een onderzoek moet worden verricht om na te gaan of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft, hetgeen het geval zou kunnen zijn, niettegenstaande de eventuele weigering van de commissaris-generaal, indien de vreemdeling terzelfder tijd een verblijfsaanvraag op een andere grond heeft ingediend.

In casu kan verzoeker niet in redelijkheid betwisten dat hij niet valt onder het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist immers niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat verweerder opnieuw aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden.

Desalniettemin geeft verweerder zelf aan dat enkel indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, hij dient te beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort: het EVRM), van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort: de richtlijn 2008/115/EG), van de formele en de materiële motiveringsverplichting, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

"4.1.1.

In datum van 21 januari 2014 (kennisgeving 21 januari 2014) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet. Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, alsook het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

Verzoeker bezit daarnaast ook nog eens een risicoprofiel. :

"In areas where AGEs exercise effective control, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. In a traditional form of war mobilization known as lashkar, every household is expected to contribute a man of fighting age.²³⁶ In areas where AGEs exercise effective control, as well as in IDP settlements in Afghanistan, they are reported to use threats and intimidation to enforce this mechanism to recruit fighters for the insurgency.²³⁷ People who resist recruitment are reportedly at risk of being accused of being a government spy and being killed or punished.²³⁸ There are reports of families linked to the insurgency giving boys to AGEs as suicide bombers, in the hope of gaining status with the AGE in question.²³⁹ ALP commanders have also been reported to forcibly recruit local community members, including both adult men and children, into ALP forces.

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces and AGEs are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group.

Depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group. Men and boys who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion.

Depending on the specific circumstances of the case, family members of men and boys with this profile may be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk. "

(stuk 3, UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 6 augustus 2013, p. 40 - 41)

Verzoeker is naar hier gekomen in 2009 en is een jongeman die bij terugkeer zal blootgesteld worden aan schade. Hij heeft reeds psychische problemen waarvoor destijds een 9ter aanvraag werd ingediend. Dit profiel werd in de beslissing van het CGVS waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet in rekening gebracht nochtans is het een plicht van het CGVS dit te doen omdat zij van deze informatie ook kennis had moeten hebben. In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd op dit vlak (RvV, 27 december 2013, nr. 116432).

« Lorsque l'Office des Etranger prend et exécute un ordre de quitter le territoire, il est tenu de vérifier si cette mesure est compatible avec les droits fondamentaux de la personne, et notamment avec l'article 3 de la CESDK Comme nous l'avons vu, l'examen réalisé par les instances d'asile est à de nombreux égards incomplet, et cette décision ne peut dès lors être automatique. Les personnes retournées dans de mauvaises conditions courent le risque considérable de partager le même sort que les déplacés internes en Afghanistan. Nous estimons que les informations fournies notamment par le HCR donnent suffisamment corps à ce risque pour que l'on puisse ici parler d'une présomption devant être dissipée par l'Office des Etrangers (...) Les autorités afghanes se montrent de plus en plus réticentes à accueillir les retournés. Le MoRR estime que le pays n'est plus en mesure d'accueillir d'autres retournés d'Iran et d'Afghanistan en raison de l'absence d'opportunités économiques et de l'incapacité pour les autorités de fournir les services et les infrastructures de base. Il faut donc comprendre l'attitude de l'ambassade d'Afghanistan à Bruxelles dans ce contexte global. Les raisons qu'invoquent l'ambassade afghane pour refuser d'émettre des laissez-passer ne sont pas anodines. L'analyse des accords de réadmission sur la longue durée nous a montré qu'au-delà des rapports entre Etats, ces accords visaient également à protéger les personnes, et notamment les personnes vulnérables. La situation humanitaire difficile que traverse Afghanistan nous oblige à considérer toute une série de personnes comme vulnérables en cas de retour. Il s'agit non seulement de personnes jugées habituellement vulnérables, les malades, les femmes, etc... mais également d'autres comme par exemple, les personnes qui ont une expérience concrète limitée de la société afghane ou étaient mineurs à leur arrivée en Europe. » (stuk 20, BCHV, FAQ Laissez-Passer Europeen, 18 december 2013, verzoeker zet vet).

"One young person summarized "there is no law there - if someone has money and power he can do what he wants. If he wants to kill you no-one will stop him " (YP10). Four young people were afraid that they would be forcibly recruited by the Taliban, one of them saying; I am going to die, they will make me to be a killer... this is what they are doing these days with boys who have no-one - they are taking them and then washing their brains and then they use them to The majority of UK professionals interviewed also expressed serious concerns about young people being either killed or forcibly recruited by the Taliban. Thirdly, three young people were afraid that as returnees from Europe, they would be associated with the West. and that this would increase their vulnerability. The two key issues appeared

to be that they thought they might be seen as a spy, or that people may assume they had large sums of money and attack or kidnap them for this reason. These young people leave the UK after spending some of their formative years here, in the care of British Local Authorities. However, the UK's Independent Asylum Commission found that there is no monitoring of what happens to forced returnees once they have left the UK (IAC 2008). In response to this finding, UKBA confirmed that:

There is no post-return monitoring or sustainability programme for those persons who choose not to return as part of an assisted voluntary return package and whose subsequent removal from the UK is enforced. However, removal will only be carried out where it is considered both appropriate and safe to do so... We believe that the best way to avoid ill-treatment is to make sure that we do not return those who are at real risk, not by monitoring them after they have returned.

The key issues that emerged include the vital role of extended family networks in reintegration processes, the impact of generalized insecurity and poverty in Afghanistan, a lack of education and employment opportunities, the perceived 'Westernisation' of returnees and the existence of mental health issues. The risk of forced recruitment by the Taliban or other anti-government groups was also examined, along with problems resulting from feuds, forced marriage and abuse, interestingly, it was clear that the migration cycle does not necessarily end with forced return to Afghanistan, with many young returnees aiming to leave again as soon as possible, "the considerations in the judgment relating to the best interests of children and the risk of specific kinds serious harm to unattached children in Afghanistan should also be seen as relevant to those former unaccompanied asylum seeking children who have turned 18" (Lyal 2012), in recognition of their particular vulnerabilities as youth (Elwyn 2012). This research demonstrates that former unaccompanied minors aged between 18 - 24 cannot always be treated straightforwardly as adults, but that they face risks in a variety of areas. The essential role of the family and community networks in providing protection, opportunities and mobility in Afghanistan is well documented (ICG 2009, UNHCR 2010, Still Human Still Here 2012 etc). Indeed, UKBA (2012c) acknowledge that "Afghans rely on these structures and links for their safety and economic survival, including access to accommodation and an adequate level of subsistence". In the same document they note that as all returns are currently to Kabul, if this constitutes internal relocation, "availability of traditional support mechanisms, such as relatives and friends able to host the displaced individuals" must be taken into account. One of the most concerning areas emerging from this research is that of the mental health of young forced returnees. Mental health difficulties are prolific in Afghanistan, and yet there is just one state-run mental health hospital with 100 beds (Mojaddidi 2012), and counseling services are virtually non-existent for the majority of Afghans (Tearfund 2011). AU professionals concurred that mental health problems were a salient feature of the post-return experience for young people who had been in the UK. "(stuk 21, UNHCR, "New issues in Refugee Research Broken futures young afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin", oktober 2012, verzoeker zet vet).

4.1.2.

Dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat de verwerende partij, betreffende het opleggen van een termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid. Overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 4 ° van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij de termijn om het grondgebied te verlaten verminderen indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Doch, gelet op de discretionaire bevoegdheid dient er een afweging geval per geval te gebeuren. Immers, het kan goed zijn dat de verzoekende partij overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren. En dit is wel degelijk het geval, gezien de precare veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Er wordt door de verwerende partij op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij. Elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissing.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 7 juncto 74/17 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële en formele motiveringsverplichting en van het non-refoulement beginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

"4.2.1.

Zoals gesteld is het op het ogenblik van het afleveren van een bevel dat het respect voor art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, zulks is geenszins gebeurd. Er kan geen enkele motivering gevonden worden in de bestreden beslissing rekening houdende met art. 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van herkomst van verzoeker, met name Parwan, waarom een bevel om het grondgebied te verlaten van 7 dagen in dit geval gepast zou zijn of moet worden afgeleverd. Verweerster heeft in deze laatste optiek echter wel een discretionaire bevoegdheid wat betreft de termijn.

Ten slotte heeft verweerster in dergelijke situaties ook de mogelijkheid om art. 74/17 Vw. toe te passen. Bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal verzoeker aan zijn lot overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bij gevolg zal verzoeker overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal verzoeker blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijkheid zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontegd. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie. Verzoeker verwijst hierbij naar de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 (stuk 3).

"IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations. Urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment, limited access to adequate housing, limited access to water and sanitation, and food insecurity. "

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 27-28, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, verzoeker zet vet).

Niettegenstaande het feit dat de verzoekende partij dient beschouwd te worden al een "IDP" en niet als een "terugkeerder" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precare positie van de "terugkeerders". Veel Afghaanse "terugkeerders" vormen immers een bijzondere categorie van "people of concern".

"UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers "of concern ", but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR's assistance. "

(stuk 19, "Displacement, The New 21st Century Challenge", UNHCR Global Trends 2012, 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>).

De situatie van terugkeerders wordt nu ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR.

Op verschillende punten is hun toestand vergelijkbaar met die van ontheemden en vormt hun onmogelijkheid om te hervestigen een gevolg van het gewapend conflict.

"More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas.

In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property. " (stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 28, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, de verzoekende partij zet vet).

Ook een beoordeling van de mensenrechtensituatie en sociale-economische situatie in de desbetreffende regio op het moment van beoordeling dringt zich op.

Indien we de sociaal - economische factoren evenals de toestand van de mensenrechten voor alleenstaande mannelijke asielzoekers bekijken dan komt men tot de vaststelling dat men zich niet (redelijkerwijze) in Kaboel kan vestigen, gezien zij daar in een uiterst precare situatie terecht komen. Op huidig moment kan de stad Kaboel de toevloed geenszins aan en schrijnende situaties doen zich voor. Verweerster houdt geen rekening met deze actualiteit.

"AIHRC highlighted that during the Taliban period, Kaboel had around 500.000 inhabitants. Due to the conflicts in different areas in the last decades - and to some extent also due to natural disasters such as the drought, the return of refugees, better economic opportunities and operation of the international NGOs - many people have fled to Kaboel in recent years. Now the city has more than five million inhabitants and has reached its limits, according to AIHRC. At present, there is no more room for people to settle in Kaboel, people cannot find a decent livelihood, and houses as well as public services such as water and sanitation are not available. This winter (2012), many people, and especially many children, have died due to the cold weather in Kaboel.

(...)

The same source added that some of the people who have come to Kaboel live in tents as they cannot afford other accommodation and the government does not provide any shelters for them (...)

Asked whether a young single man would be able to manage on his own in Kaboel, IOM replied that IOM did not have any examples from their AVR programme of young men staying on their own in Kaboel as they would normally have other family members to stay with "

(stuk 22, Danish immigration service, "Afghanistan country of origin information for use in the asylum determination process", Kopenhagen, mei 2012, te consulteren op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/505af0352.html>, p. 11-13)

"Afghaanse vluchtelingen die zijn teruggekeerd naar hun eigen land, leven in armoede in kampen voor ontheemden (...) De tenten en tentzeilen langs de glibberige paden bieden weinig bescherming tegen de weersomstandigheden. "Dit zeildoek is drie jaar oud. Hoe kan dat ons beschermen?", zegt een andere kampbewoner, Atiqullah. Hij keerde acht maanden geleden terug naar Kaboel. "We gaan hier dood van de honger. Er is geen graan, geen olie, geen hout. " Hij vreest een herhaling van de strenge winter van 2012, die leidde tot de dood van meer dan honderd Afghanen. "

(stuk 23, IPS, "Afghaanse vluchtelingen zijn vreemden in eigen land", 9 januari 2013, verzoeker zet vet).

"In a country already suffering from chronic unemployment, the largely uneducated and unskilled refugees struggle to find work to feed and warm their families.

"Thousands of people are finding themselves living in freezing, cramped conditions and on the brink of starvation, while the Afghan government is not only looking the other way but even preventing help from reaching them," said Horia Mosadiq, Amnesty's Afghanistan researcher. "Local officials restrict aid efforts because they want to pretend that these people are going to go away. This is a largely hidden but horrific humanitarian and human rights crisis. "

(stuk 24, The guardian, "Afghan refugees abandoned by their own government, report finds", 23 februari 2012, te consulteren op <http://www.guardian.co.uk/world/2012/feb/23/afghan-refugees-amnesty-report>, verzoeker zet vet) "Deteriorating security and growing fears for the future contributed to an increasing number of Afghans fleeing their homes for other parts of the country, other countries, or choosing not to return home from overseas. The United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) documented an increase of over 106,000 in the number of internally displaced people from January through June 2013, bringing the total to over 583,000. The main causes of displacement were armed conflict and diminished security.

The number of Afghans seeking safety outside the country also grew, with some making dangerous journeys from Afghanistan through the mountains into Iran toward Europe or by boat to Australia. The number of refugees returning to Afghanistan from neighboring countries has fallen in recent years, according to the UNHCR.

Afghans arriving in other countries often faced increasing hostility, including draconian new policies in Australia diverting asylum seekers to third countries and governmental proposals in European countries, including the United Kingdom and Norway, to deport unaccompanied Afghan children back to Afghanistan. " (stuk 25, HRW, "World report 2014-Afghanistan", 21 januari 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/26770973_82014_en.html)

4.2.2.

Verzoeker is van mening dat de veiligheidssituatie in Afghanistan op dit ogenblik allesbehalve veilig is.

Sinds 2001 was de situatie nog nooit zo gewelddadig als vandaag. Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is hierbij meer dan reëel. De verzoekende partij verwijst hierbij naar de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan" van 6

augustus 2013 en naar het UNAMA rapport "Afghanistan: Mid - Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013" van 30 juli 2013. Het gaat hier om ernstige grieven die door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op zijn minst ten gronde onderzocht dient te worden.

"Escalating deaths and injuries to Afghan children, women and men led to a 23 percent resurgence in civilian casualties in the first six months of 2013 compared to the same period in 2012. UNAMA documented 1,319 civilian deaths and 2,533 injuries (3,852 casualties) from January to June 2013, marking a 14 percent increase in deaths, 28 percent increase in injuries and 23 percent increase in total civilian casualties compared to the same period in 2012. The rise in civilian casualties in the first half of 2013 reverses the decline recorded in 2012, and marks a return to the high numbers of civilian deaths and injuries documented in 2011. "

(stuk 4, "Afghanistan: Mid - Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013, UNAMA, 30 juli 2013, p. 1, te consulteren op <http://www.refworld.org/publisher,UNAMA,,,51f8c0604,0.html>).

(...) the conflict, which had previously been concentrated in the south and east, has come to affect most parts of the country, including most notably the north, but also provinces that had previously been considered as the most stable in the country, such as Panjsher province. Similarly, while AGEs continue to carry out high-profile attacks in Kabul, the violence is not limited to Kabul or more generally to urban centres; the Afghanistan Analysts Network notes that "much, and often extremely violent, insurgent activity is going on in the rural areas with relatively little coverage.

(...) "The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. The Center for Strategie and International Studies has noted that, "There are few prospects of anything approaching local security in much of Afghanistan until long after 2014 -barring some 'peace' arrangement that gives insurgents de facto control over high threat areas. " In September 2012 the UN Secretary-General remarked that, Improvements in the security situation have been registered against the record high incident levels of 2011. These gains have not, however, generated public perceptions of greater security and do not reflect improvements to the institutional structures required for longer-term stability. Little has changed in the underlying dynamics to mitigate a deep-seated cycle of conflict." In June 2013, the Secretary-General's Special Representative for Afghanistan, Jân Kubis, noted that the security situation for civilians had deteriorated since the start of 2013. " "

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 13 en p. 14, te consulteren op <http://www.refworld.Org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

De combinatie van de nieuwe aanbevelingen van UNHCR, die op fundamentele wijze de beoordeling van het gewapend conflict wijzigen en het laatste Mid - Year rapport van het UNAMA, dat een zware stijging van het geweld tijdens de eerste zes maanden van 2013 vaststelt, vraagt om een nieuwe analyse van de gevolgen van het conflict op de bevolking. Bovendien zal een grote "onzekerheid" volgen ten gevolge van de terugtrekking van de internationale troepen.

UNAMA betwijfelt of de Afghaanse overheid de middelen heeft om haar bevolking te beschermen en haar militaire acties met de nodige voorzichtigheid uit te voeren om haar burgers te beschermen.

"The escalated pace of transition has a wide range of implications for human rights protection. UNAMA highlights concerns with insufficient ANSF capacity and resources to fully address the growing threat from IEDs and the need for ANSF to put in place effective measures to protect civilians particularly during ground engagements and armed clashes. "

(stuk 4, "Afghanistan: Mid - Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2013, UNAMA, 30 juli 2013, p. 9, te consulteren op <http://www.refworld.org/publisher,UNAMA,,,51f8c0604,0.html>, eigen onderlijning).

Ook in het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geupdatet op 3 oktober 2013, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan.

"From 16 November to 15 February, 3,783 incidents were recorded, representing a 4 per cent decrease compared with the same period in 2011/12, when 3,940 incidents were recorded. Since the beginning of 2013 to 15 February, there has been a 6 per cent increase compared with the corresponding period in 2012. [...] Provinces in the south, south-east and east continued to account for most security incidents, with the largest number recorded in Nangarhar Province, in the east. " (UNGA, 5 March 2013, p. 5) (...)

"AOG initiated attacks have soared this quarter, up by 47% from Q1 last year, with the incident total also surpassing the volumes recorded in 2010 by 30% (2331 this year vs. 1794 in 2010, above). Given the stability of the seasonal conflict pattern each year so far (a winter low and summer spike), we assess that the current re-escalation trend will be preserved throughout the entire season and that 2013 is set to become the second most violent year after 2011. The incident volumes also confirm that the downturn

noted last year was not reflective of a permanently degraded AOG capability, but rather linked to the opposition adopting an operational pause - perhaps linked to the harsh 2011-2012 winter - which has since come to an end. What has been maintained in the AOG campaign this year, however, is the conscious shift from IMF to Afghan targets, as the conflict adopts an increasingly domestic shape. As of this quarter, 73% of all incidents caused by AOG (incl. armed attacks and non-kinetic activity) targeted the expanding ANSF whereas an additional 10% involved civilians associated, or perceived to be associated, with the Government [...]. "

(...) "From 16 February to 15 May, 4,267 [security] incidents were recorded, representing a 10 per cent increase compared with the same period in 2012, with over 70 per cent of events recorded in the southern, south-eastern and eastern parts of the country. An 18 per cent year-on-year increase in incidents was recorded in the eastern region, with a reported influx of insurgents into Nuristan and Badakhshan Provinces, indicating a shift in the strategy focus in the conflict. Armed clashes and improvised explosive devices continued to constitute the majority of attacks. " (UNGA, 13 June 2013, p. 5)"

(stuk 5, "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 3 oktober 2013, te consulteren op <http://www.ecoi.net/news/!88769:Afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>).

Daarnaast is er ook een toename van gewapende groeperingen, dewelke de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren. Naast de confrontatie tussen de Taliban of gebonden groeperingen en de overheid, ontwikkelen zich meer en meer andere groeperingen volgens het model van de "warlords" die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen.

"The proliferation of local militias and armed groups, both pro- and anti-government, particularly in the north, northeast and central highland regions, had a further negative impact on the security situation for civilians. The presence or re-emergence of armed groups was reported frequently to result in reduced protection for civilians and increased human rights abuses. In the north and northeast regions in particular, the "blurring of lines" between government and non-government affiliation of armed groups, resulting from the widespread recruitment of armed group members into the ranks of the Afghan Local Police (ALP), was reported to contribute to unchecked proliferation of abusive practices and reduced protection for civilians. Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs. "

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 14, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/5lffdc34.pdf>).

Dat het aantal gewapende groeperingen stijgt werd eveneens bevestigd in het rapport van ANSO (stuk 6, rapport ANSO te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1366715966_anso-20q1-202013.pdf).

Het ANSO rapport spreekt eveneens over een verslechtering van de veiligheidssituatie in 2013 (stuk 6, rapport ANSO te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1366715966_anso-20q1-202013.pdf).

De verzoekende partij is afkomstig uit Parwan, Afghanistan. Er vallen daar dagelijks dodelijke slachtoffers.

"An Afghan fact-finding mission has found that a recent US airstrike has killed at least 13 civilians in the country's northeastern province of Parwan.

A member of a fact-finding mission said on Friday that 13 civilians, most of them women and children, were killed in the US airstrike in Parwan Province on Wednesday. Initial reports had put the death toll at 8. (...) An escalation in the US-led strikes on Afghanistan's civilian areas has angered both the public and the government. (...) " (stuk 8, Press TV, US airstrike killed 13 Afghan civilians in Parwan", 17 januari 2014, te consulteren op <http://www.presstv.ir/detail/2014/01/17/346133/us-airstrike-killed-13-afghan-civilians/>) "Eight Afghan workers of a local mining company were killed and five others wounded late Saturday when the vehicle carrying them set off a roadside bomb in eastern Parwan province, sources said Sunday.

"About 13 people were aboard the ill-fated vehicle, which touched off an Improvised Explosive Device (IED) on the road in Bagram district Saturday. The victims were going back home. Eight were killed and many of the injured were in critical conditions, " the source told Xinhua, blaming the Taliban militants for planting the IED.

A main US airbase is also located in Bagram district, 55 km north of Kabul. Taliban militants often attack Afghan and foreign forces with IEDs but the lethal weapons also conflict casualties on civilians.

The Taliban, which has intensified attacks since they launched annual rebel offensive late April, has yet

To make comments.

On Friday, 12 civilian were killed in a similar incident in southern Helmand province. "

(stuk 7, global times, "8 afghan workers killed in bomb attack in Parwan", 1 september 2013, te consulteren op <http://www.globaltimes.cn/content/807792.shtml>)

'Armed insurgents have blocked the Parwan-Bamyan highway over the past four days in Seyah Gard district of central Parwan province, bringing to a halt vehicular movement, officials said on Monday.

The militants have placed huge rocks in the middle of the road that connects Shinwari, Seyah Gard, Surkh Parsa and Sheikh Ali districts of Parwan, the Seyah Gard district chief Mohammad Syed Siddique told Pajhwok Afghan News.

He said vehicles stayed off the road due clashes between the insurgents and security forces.

One Afghan Local Police (ALP) member, one Afghan National Army (ANA) soldier and one militant have been killed during the clashes on the road over the past few days.

Eight civilians also suffered injuries when rockets were fired by the insurgents at security forces, he continued. " (stuk 9, Pajhwok, "Parwan-Bamyan Highway remains blocked, 21 oktober 2013 te consulteren op <http://www.pajhwok.com/en/2013/10/21/parwan-bamyan-highway-remains-blocked>)

Bijgevolg blijkt uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR dat de veiligheidssituatie in Afghanistan, en dan meer specifiek in Parwan, verslechterd is.

Het geweld op dit ogenblik neemt danig grote proporties aan zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Het zijn ook de Guidelines van UNHCR dd. 6 augustus 2013 die aantonen dat de veiligheidssituatie in Kabul sterk verslechterd is. Het is hoogstwaarschijnlijk daar dat verzoeker zal belanden.

De verslechtering van de toestand voor burgers wordt eveneens vastgesteld door andere bronnen. Er wordt bevestigd dat het aantal burgerslachtoffers toeneemt.

"The number of civilians killed and wounded in Afghanistan grew by almost 25% in the first half of this year as Afghan forces assumed more responsibility for the nation's security, according to a U.N. report released Wednesday.

The increase reversed a decline last year that many hoped would spell improved conditions for the most vulnerable victims of the nearly 12-year-old war.

Analysts say stepped-up militant attacks against the Afghan government have resulted in more civilians getting caught in the crossfire or being targeted for their perceived support for the government. Foreign combat troops are scheduled to leave the country in late 2014.

In the first six months of this year, 1,319 civilians were killed in war-related violence in Afghanistan, compared with 1,158 in the first half of 2012, with women and children affected disproportionately. In addition, 2,533 civilians were injured, compared with 1,976 a year earlier. The worst year on record for civilians was 2011.

Afghans say fear is a constant companion. " (stuk 11, Los Angeles Times, "Afghan civilian deaths rise sharply; more caught in crossfire or targeted for perceived support for the government, analysts say, 1 augustus 2013)

Ook de objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Afghanistan is allesbehalve positief, de rode draad in het verhaal is dat burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan.

"A suicide bomb attack on the Afghan defense ministry in Kabul has killed at least nine people, as the new US Pentagon chief visited the city.

A further 20 people were wounded by the bomber, who was on a bicycle, security officials told BBC News.

Taliban insurgents said they were behind the attack. " (stuk 12, BBC news, "suicide bomber hits Afghan defence ministry in Kabul, 9 maart 2013, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-21724059#>)

"At least 15 people have been killed and dozens wounded in a suicide bomb attack on a military convoy in the Afghan capital, Kabul, officials say.

Two US soldiers and four civilian contractors were among the dead, US and Nato officials said.

Nine Afghan civilians, including two children, were also reported to have died in the blast. " (stuk 13, BBC, "Kabul blast: suicide bomber targets foreign convoy", 16 mei 2013, te consulteren op <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-22549355#>)

"The blasts shook a busy area of Kabul, sending a plume of smoke over the city and causing chaos. This was the second major attack in Kabul in a little more than a week. On May 16, a suicide car bombing killed 15 people, including six Americans and nine Afghan civilians. Two of the Americans were

soldiers. " (stuk 14, Voice of America, " Four killed in Taliban Attack in Kabul", 24 mei 2013, te consulteren op <http://www.voanews.com/articleprintview/1667557.html>)

"Afghan insurgents stormed a camp of foreign military contractors in Kabul on Tuesday morning, killing seven people in the latest sign that violence in the country isn't abating despite efforts to move ahead with peace talks. " (stuk 15, Wall street journal, "Taliban attack kills seven in Kabul", 2 juli 2013, te consulteren op <http://online.wsj.com/article/SB10001424127887324436104578580633607226390.html>)

De anti - overheidselementen schrikken voor niets terug:

"Afghanistan 's National Directorate of Security (NDS) said in a statement that its forces have carried out a raid on a militant hideout in Chel Setun area of Kabul city, injuring at least two militants and arresting at least seven others.

The NDS said it has seized a hoard of arms and ammunitions, including explosives, machine guns and grenades.

Afghan officials said the would-be attackers are believed to belong to the Pakistan- based militant Haqqani network. The Haqqani group, which has links to al-Qaeda, has carried out a string of deadly attacks across Afghanistan.

Afghan security sources said the militants had received military training in Tal and Miranshah area in Pakistan tribal region.

The relations between Kabul and Islamabad are also traditionally mired in distrust. Afghanistan and Pakistan blame each other for the Taliban violence plaguing both countries.

In a separate incident, a Taliban militant bomber wearing Afghan national police uniform was shot dead by Afghan police forces in the southern Uruzgan Province on Sunday. The officials further added that the incident took place in Tarinkowt city and the bomber was gunned down before he manages to reach to his target. Kabul and several other main cities have come under several major attacks over the past few weeks.

In late April, the Taliban announced the start of their new "offensive " against US- led and Afghan forces, vowing a new wave of attacks across Afghanistan. The militant group said it would use "every possible tactic" to inflict casualties on Afghan and US-led forces. They specifically mentioned insider attacks and bomb attacks.

There has been a surge in the number of militants ' assaults against Afghan forces, foreign troops, and civilians in the war-torn country in recent months. US-led troops and Afghan forces are also falling prey to Taliban attacks on an almost daily basis.

The United States and its allies invaded Afghanistan in 2001 as part of Washington's so-called war on terror. The offensive removed the Taliban from power, but insecurity remains across the country despite the presence of thousands of foreign troops. " (stuk 16, PressTv, "Afghan security forces foil major attack on Kabul", 4 augustus 2013, te consulteren op <http://www.presstv.ir/detail/2013/08/04/317189/afghan-forces-foil-major-attack-on-kabul/>, verzoeker zet vet)

"De Taliban hebben vanmorgen vroeg de internationale luchthaven van de Afghaanse hoofdstad Kaboel aangevallen. Na een urenlang vuurgevecht konden de rebellen doodgeschoten worden. "

(stuk 17, De Standaard, 'Taliban vallen luchthaven Kaboel aan', dd. 10 juni 2013, http://www.standaard.be/cnt/DMF20130610_00616861)

"In de buurt van de Amerikaanse ambassade en voor het Afghaanse Hooggerechtshof in Kaboel zijn bij een zelfmoordaanslag minstens tien slachtoffers gevallen. Dat meldt het Afghaanse ministerie van Binnenlandse Zaken. "

(stuk 18, De Standaard, 'Minstens tien slachtoffers bij zelfmoordaanslag in Kaboel, dd. 11 juni 2013, http://www.standaard.be/cnt/DMF20130611_00618795).

Ook in 2014 gaan de aanvallen gewoon door in de hoofdstad Kabul met talrijke doden en burgerslachtoffers als gevolg (stuk 10).

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allermist stabiel te noemen is. In Afghanistan zijn er nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders.

Bovendien, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal de verzoekende partij aan zijn lot overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie

voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bij gevolg zal de verzoekende partij overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal de verzoekende partij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontzegd. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie.

"IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations. Urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment, limited access to adequate housing, limited access to water and sanitation, and food insecurity. "

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 27-28, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

Niettegenstaande het feit dat de verzoekende partij dient beschouwd te worden al een "IDP" en niet als een "terugkeerder" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de "terugkeerders". Veel Afghaanse "terugkeerders" vormen immers een bijzondere catégorie van "people of concern".

"UNHCR has continued to extend its protection or assistance activities to individuals whom it considers of concern but who do not fall into any of the above population categories. These activities were based on humanitarian or other special grounds, and included former refugees who were assisted to integrate locally, or asylum-seekers rejected by States, but whom UNHCR deemed to be in need of humanitarian assistance. The number of people in this category was 1.3 million by year-end, of whom two-thirds were Afghans. These were former refugees who had returned to Afghanistan prior 2012, but who had been unable to reintegrate due to the difficult economic situation, the lack of comprehensive reintegration measures, and poor security. Many of these individuals thus continued to benefit from UNHCR's assistance. "

(stuk 19, "Displacement, The New 21st Century Challenge", UNHCR Global Trends 2012, 9 juni 2013, p. 30, te consulteren op <http://www.unhcr.org/51bacb0f9.html>).

De situatie van terugkeerders wordt nu ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR. Op verschillende punten is hun toestand vergelijkbaar met die van ontheemden en vormt hun onmogelijkheid om te hervestigen een gevolg van het gewapend conflict.

"More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property. "

(stuk 3, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", UNHCR, 6 augustus 2013, p. 28, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

De moeilijkheden van de terugkeerders tonen de negatieve gevolgen van het conflict aan op de hervestigingsmogelijkheden en de gedwongen aard van bewegingen van de Afghaanse bevolking. Tenslotte dient vermeld te worden dat verschillende NGO's aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. Zo heeft Vluchtelingenwerk Vlaanderen in haar communiqué van 20 september 2013 een moratorium op repatriëringen naar Afghanistan gevraagd. Dezelfde vraag werd door LDH in een communiqué van 24 september 2013 gesteld. De NGO "Médecins du Monde" heeft zelfs verklaard dat: « Médecins du Monde est présente en Afghanistan depuis 32 ans (1981). La situation humanitaire y est très précaire et l'accès aux soins n'y est pas du tout garanti. Le nombre de civils tués reste excessivement élevé. "Ici et là-bas", un même constat : les Afghans sont en danger. Ils méritent une protection particulière et digne que leur pays ne peut, pour le moment, leur accorder. »

De huidige toestand in Afghanistan, en dan meer bepaald de provincie Parwan alwaar de verzoekende partij van afkomstig is, is in die mate slecht dat de verzoekende partij in aanmerking aan ernstige schade zal worden blootgesteld bij terugkeer. Zodoende schendt de bestreden beslissingen de aangehaalde wetsbepalingen."

3.2. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

3.3.1. Het betoog waarbij de schending wordt aangevoerd van de artikelen 7, 48/3, 48/4, 48/5, 74/13, 74/14, § 3, 4° en 74/17 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht doet geen afbreuk aan het hoger gestelde.

Bovendien werd de bestreden beslissing niet genomen in toepassing van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 74/17 van de vreemdelingenwet, zodat deze middelonderdelen onontvankelijk zijn.

3.3.2. Verzoeker is in de toelichting bij het eerste middel van mening dat om meerdere redenen artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Verzoeker bezit een risicoprofiel en verzoeker verwijst naar “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013. Verzoeker betoogt naar hier te zijn gekomen in 2009 en een jonge man te zijn die bij een terugkeer naar Afghanistan zal blootgesteld worden aan schade. Hij heeft psychische problemen waarvoor destijds een aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend en er zou met zijn profiel geen rekening zijn gehouden, aldus verzoeker. Verzoeker verwijst naar “BCHV FAQ Laisser-passer Européen” van 18 december 2013 en naar “UNHCR New issues in refugee research broken futures young afghan asylum seekers in het UK and on return to their country of origin” van oktober 2012.

Verzoeker is in de toelichting bij het tweede middel van mening dat de afgifte van het bevel in strijd is met artikel 3 van het EVRM omwille van volgende redenen.

Verzoeker zet uiteen dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten bij een gedwongen terugkeer en verwijst naar de situatie van de “*international displaced persons*”, de ontheemden, de “*terugkeerders*”, de mensenrechtensituatie en de sociale-economische situatie in Kaboel die niet beoordeeld zouden zijn, de veiligheidssituatie in Afghanistan die verslechterd en alles behalve veilig zou zijn op dit ogenblik, het gebrek aan middelen en zijn afkomst, Parwan, waar dagelijks dodelijke slachtoffers zouden vallen. Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering gevonden worden, rekening houdende met artikel 3 van het EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, zijn streek en herkomst, aldus verzoeker.

Verzoeker betoogt dat er een toename is van gewapende groeperingen dewelke de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren, dat er zich naast de confrontatie tussen de Taliban of gebonden groeperingen en de overheid meer en meer andere groeperingen volgens het model van de “*warlords*” ontwikkelen die de veiligheid van steeds meer provincies in het gedrang brengen, dat hij vreest voor grote onzekerheid en een burgeroorlog eens de buitenlandse troepen zich terugtrekken, dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict en verwijst naar wat hij als objectieve berichtgeving aanziet, dat het aantal burgerslachtoffers toeneemt en de burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan, dat de anti-overheidselementen voor niets terugschrikken, dat ook in 2014 de aanvallen gewoon doorgaan in de hoofdstad Kabul met talrijke doden en burgerslachtoffers als gevolg, dat er geregeld veiligheidsincidenten zijn waarbij er burgers en buitenlanders onder de slachtoffers zijn en dat het gaat om ernstige grieven die door het Commissariaat-generaal op zijn minst ten gronde onderzocht dienen te worden.

Verzoeker verwijst naar:

- UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013
- UNHCR Global trends 2012 van 9 juni 2013
- UNHCR “New issues in Refugee Research Broken Futures Young Afghan Asylum Seekers in the UK and on return to their Country of Origin” van oktober 2012
- een artikel van Danish immigration service van mei 2012
- een artikel van IPS van 9 januari 2013
- een artikel van The Guardian van 23 februari 2012
- een artikel van HRW van 21 januari 2014

- het UNAMA rapport Afghanistan: Mid-year report on the protection of civilians in armed conflict 2013 van 30 juli 2013
- het rapport General security situation in Afghanistan and events in Kabul, bijgewerkt op 3 oktober 2013
- een ANSO rapport van 2013
- een artikel van Press TV van 17 januari 2014
- een artikel Global Times van 1 september 2013
- een artikel van Pajhwok van 21 oktober 2013
- een artikel van AFP van 12 januari 2014 en MO van 19 januari 2014
- een artikel van LA Times van 1 augustus 2013
- een artikel van BBC News van 9 maart 2013
- een artikel van BBC van 16 mei 2013
- een artikel van Voice of America van 24 mei 2013
- een artikel van Wall Street Journal van 2 juli 2013
- een artikel van Press TV van 4 augustus 2013
- artikels van De Standaard van 10 juni 2013 en 11 juni 2013
- een communiqué van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 20 september 2013
- een communiqué van LDH van 24 september 2013
- een verklaring van Médecins du Monde.

Verzoeker betwist in wezen de beslissingen van de commissaris-generaal en de arresten van de Raad genomen in het kader van zijn asielprocedures. De Raad merkt op dat een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing niet kan aangewend worden om kritiek te uiten op deze beslissingen.

Kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal van 15 januari 2014 kan geuit worden in het kader van een beroep in volle rechtsmacht. De Raad heeft het beroep verworpen. Op 20 februari 2014 heeft verzoeker voor de vijfde keer een asielaanvraag ingediend waarbij opnieuw definitief werd vastgesteld dat er geen redenen zijn om verzoeker een verblijfsrecht toe te kennen.

Verzoeker kan niet via het uiten van een grief aangaande artikel 3 van het EVRM – die trouwens ook aangevoerd en beoordeeld werd in het arrest van de Raad van 26 maart 2015 –, verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verzoeker enkel verplicht om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Afghanistan wordt gepland.

In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, verweerder gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker bloot stelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

Verzoeker toont een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulement beginsel niet aan.

3.3.3. Verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115.

De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving.

De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoeker toont niet aan dat de door hem ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn.

Bijgevolg kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

De middelen zijn, in de mate deze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES